

ŘÁDKY Č. 1

KAMARÁDI a KAMARÁDKY

Dostává se Vám do rukou nové číslo "RÁDKŮ" jimiž bychom chtěli, alespoň částečně, vyplnit citelnou nezuru, jež spůsobily odnášky pravidelných časopisů, nebyvajících ve trampskou tématikou.

Toto číslo obsahuje především básničky a povídky, které byly publikovány již dříve. Omlouváme se autorům, jejichž práce jsme použili do tohoto čísla, že jsme na uveřejnili, jak je svykkem, jejich jména pod jednotlivými texty. Bohužel se nám nepodařilo zjistit všechny autory a proto se protentokrát omezíme na seznam zjištěných autorů, uvedených pod tímto úvodem.

Do příštího čísla se budeme snažit zařazovat všechny původní, spolu s nimi všecky i díla, jež naslouží pozornosti vzhledem k jejich neuporně dobré kvalitě a dílu, které jsou známy pouze úzkém okruhu čtenářů s nedávné minulosti.

Věříme, že i Vy přispějete do příštích čísel a posléze i nedále zvyšovat úroveň časopisu. My bychom si, aby se příslíží čísla rádků stala Vaším dobrým komunádem i do budoucna.

REDAKCE

Do tohoto čísla přispěli tito autoři:

Kiki, Niki, Siruna, Olaf, Janšák,
Briggi, Señor, Patrick.

JAK SE ZRODIL ČESKÝ TRAMP

V jednom malém království, které vzniklo již hodně dřív, žil král se svými poddanými, kteří si ho sami zvolili ze svých řad. Pro jich nebylo, proto všechni užívali plné volnosti ke svému blázenství a na disciplínu se taky moc neklesálo. Léta však plývala, až neli se panovníci, města vrázdila a příroda jim mizela ustoupit. Protože na tom tenkrát také nezáleželo a hranice byly naznačené jenom na papíru, stěhovali se lidé z jedné země do druhé celkem snadno a nikomu to moc nevadilo.

To už tedy po tom porážení babylonském mluvili v každé zemi jinou řečí. A jak lidé přibývalo, a ty jazyky aby se ji nepopletly, začala jedna země před druhou své hranice hlídat. A to mělo za následek, že nezbývala práce na každém tam, kde se na to libilo, navíc začal jeden druhemu závidět nehmotný majetek, třeba, no, třeba zahrádku, na které si mlátecký člověk přibližoval své jízdičky zámeckému přírodu. A tak někdo mocí vlastní, druhý s pomocí úřadů zabíral pro sebe cizí majetek, což je stará fintě zachována dodnes. Ale aby ho neodbočovali: lidem přece jen evita naděje.

Hojaký pán, Kolumbus se jmenoval, objevil novou zemi, jistě zcela neobydlenou. Lidé ji dali jméno Amerika po někom jiném, který ji mohl taky objevit. To už se stává. Ne a poctiví lidé a ti obrání o majetek si řekli, že nesoucí vlny být nebudu. A tak se začali z malého království i z těch zemí okolo stěhovat do nové země, aby začali lepší život, než jaký ji byl vnuccován.

Tak, tohle byl, prosím, první počátek trampování. Když v té Americe postavili jedno město, zdejšlo v něm také lidé, aby udrželi koloběh života. A protože pro zbytek lidí práce

nebyla, rozhodli se ji bleskat. Byla to morta lidi z celého světa a těm se začalo hikat "TRAMPOVÍ".

A jak to dopadlo v tom malém království? No mítily se pořád hlavy státu, když z nich zavedl něco nového, až zapříčinili takový rozvoj civilizace, že už to lidí přečkalo bavit. Práce, kvůli které se začalo trampovat, se lidem zneschutila, protože přečkovat podle diktování jiných je otrava, obvídátko když se dál nezmýaly. A tak lidí začali hromadně utíkat do přírody. A ažhle, byl tu první ženský tramp a tramping, jež je raritou na celém světě.

PTÁN SE TĚ KAMARÁDE

ZNÁS VONI VYJEMKÝCH PRÁZDŇ, nad kterými letní vodus je tekutý jak slunce tam nahore? ZNÁS VONI VÝTRU, který vásy na října přinese s sebou klin divokých lesů, mňhotavé věčery, že tvé oči se zaplní azurovou modří a chlapi se zachví v čekávání podivné touhy a radosti? ZNÁS VONI FÁNU, osamahle neocetnými táborevými ohni, sprohybanými a drážděnými vyleštěným tvou rukou? Jednou Ti posvou kamarádi ven a ty sjistil mňhle, kde do té doby nemil tulení o celé písečné světa. Za záložku kalhot ti uvízne jehličí a doma ho vysype na parketech a kolíle. Jehličí je žanovo kouzlo, stále Ti bude těhnout tam, kde voní rozeklané borovice na kraji lesa. Jehličí Ti zavoní jako vlasy tvé první lásky.

Buduš se usmívat při vzponince na soboty strávené v paci i kinu, v baru, na

průzdné zoufale nudné nedále.

Až se poctě probudí do mlhavého přívitu ;
jen s oblihou nad hlavou, Tvé oči budou již
stále hledově otevřené, každé jítro Ti bude
všít jsem oblihy, ze které navždy zůstane
v Tvých očích medrā nepoznaná délka. Dokud
bude jediný kout, který jsi ještě neposnal,
bude se Tvé chlístí zachvivat nedočkovostí
a touhou při spatření bílé prašné cesty.

Až teď uvedněš přítě u ohně, přivon
si k čerstvěmu dřevu, natáhní vlni amalens
slaniny a vzpořeš si na všechny campy,
kde hotel Tvůj chod. A ráno, kdy Ti probudí
první ptáci, rozběhní se tem uchodu do
stráně a dívaj se, dívaj ...

/ Dabi Ryvoln/

PŘED KÁDRÁLFU O PŮL ČTVRTÉ RÁNO

Koč letí vzhůru
 a v koutech se krčí čero.
 Prázdno ulici zaráchotí
 ulíkáčský auto
 řecképou brady
 třešek skládaných lahvi
 Závozník kleje
 Po chodníku se vleče hétera
 s vymilovaným milencem
 O'ilee na levíce škytá
 Někdo volá:
 Taxi!
 Kdesi zatinčí budík
 rozsvítí se první okno
 Obloha nařízlá sluncem zbledne
 svítá

V sobotu ráno,
 zavolán podivnou silou,
 spěchal jsem k modrým lesům na úpatí hor.
 Hvězdy sedly za svítily z všechny třídy
 když jsem křížoval po stesíčkách srnek,
 přivoněl k žehulníku,
 obečel hadí kořen,
 prolezl krovím, v kterém a dalekem společně
 jsem oříšky mi leuskávali
 až na místa, kde přebývá hřib koloděj.
 Stráň horkem skrvavých jahod
 tam chudík sama žadonila o spasení
 a její prosbu přece někdo nevyslyšel.

ZAS JSEM V TATRÁCH

A zas příši

Kapka za kapkou se vrší
obči a nabej jenom arší
koho trefí ten se ji zmrší
Zas jsem v Tatrách

a zase leje

Voda z oblak všechno moje
a mně to už tady seje /kvůli rýmu/

Voda je z oblak jenom ráže
Zába, ta si klidně ukáže
Srdeč trampa boles pláče
Je nedohledné ne Boháče

Až přestane příš medle
Vysvitne pak slunce hnadle
Zasmív se pak v kráse jedle
A začnou ruš - třeba bedle.

Totom vyrazíme do hor
v řekách mřít budem ponor
za lito dáme tré kronor /JKS/

což je jaksi horor

Z míst kde leží Horní Lehota
nebo chata Jána Talbota
nevratíš se více v kalhotách
neb je tam velká drhota

V dálí proto se Velký Magura
trptyí se v slunci jak lectura
dojde k ní jen silná náturna
neb je to turistická natura

Nebudu již počti bájně
neb mě jaksi svědí dásně
moh bych přes ně dostat krásně
a tak končí, tímto haeně

- pardon! hezno

ONA

Měla tvář poznámenou
šminkou probdělý nosci
a ruce špinavý vod vohorelejch polen,
vlasy roscuchaný větrem,
kterej nám tý nosci hejhal plamenem
ze strný na stranu.

Měla dokonce i flesky na okouních
vod měly z borovic
a ruce plné šrámu měla
/ to si uschly suróky nedaly pozor/.

Nebyla skrátka všeobec načinčaná sláčna
Navíc měla ani krovne moc hezká.

Přesto mě plně zaujala
už v prvním okamžiku,
kdy jsem ji na tom potlačku spatřil.

Její oči totiž
byly modré upřímnosti
a v srdeč jí už dávno láboráky zákehly
věčnej ohně
tuláctví.

NA STARÝ DOPRY DRÁZE

Zanedbaný koleje, prázdné schody jsou,
na růsnu zde stojím jen se svou kytarou.
Tadyhle jsem jezdíval starým drnáčkem,
tudy se vlak ploutívá letním parákom.

Svorníky jsou prokrany, rez prolezl vším,
moje ardoe zklumený, sín tě potěším?
Poslední vlak tudy jel před půl tuctem let
dráha travou zarostla, leck kolejnic zřídel.

Stará dráha ušírá, abyde po ni jen prach...
hnědým žátkem utíram sily na řasách
Zachal jsem tam na vrati svýho mladí kus -
vítr hučí v kytaru smutný, těžký blous...

SÍKITSK /ze starých pověstí trampských/

Byla noc a červenec. Do inkonstu noci vypadlil Boh zlatý očej a Čvrdkůn namakal kalafunou mydloce k houštičkám, aby se lidem lépe posloučaly.

Ale nebyl tu nikdo, kdo by měl už jem. Celý svět spal. Do tisí a noci občas vyletěla nebohoře jít vyhazující ohniště jiskra a proplíila nějak spodku.

Když tu se to stalo, "Fep, fep." A u ohniště dočala arňavoučký mušicek. Hodil se zad umárníku a už si opékal na svém malém ohnišku takovej minipekáček.

Dneska vám už vám někam, či to byla vlastně vina. Jestli přesoleného guláše nebo jiných základních potrav, zkrátka když se probudil. A koukal, jak tam trpaslík sedí u pokroucený brarovice, voči něj až na malém voze a zpívá nekrájený i a nejnezmájší songy na světě.

Tek si zapálil a spouštěl. Ale najednou ho vajgl pálí do prstů. Cvrnk a něj do ohniště.

Do mušice jeho když střelil. Zadíval se do tisí, kde seděl strachy polomrtvý kír.

"Sbohem, kamaráde!" A skočil do plamenu.

Ráni, dýf ona už je hodinu duchů. A zase byla tma a padaly hvězdy.

Kíru ráno kluci nedali, jak a pronodrali jma rukama se hrabe v ohniště. Nikdo na tu hictorku sice nevřítil. Ale na každym řepochu je pravdy trochu...

Konečně, mohl to klidně být trampsý Boh Řajda. Ale tohle už se etalo dýmo.

A vod tý doby žádnaj potádnaj tramp vajgle do parádního vohně nehodil. Vod těch dob - je svatej.

BEJT TAKOVÝM CHLAPEM ...

Někdo je hrdej, že má prachá dost
a myslí si, že může koupit svět.
Ach! Ubožák! Ne, nemům na něj zlout
jenom se divím, jak moh naletět!
On spisá si svou známkou vohranou -
v momenu že je celaj mysl bytí.
Já ze svou starou uskou vohranou
mám stále stejně lepší živobytí.

Zivot je ruleta, je bridič a časá ránska
a v pravou chvíli riskne si jen
správný chlap.
To vostatní je zblízka chlapek a
almánu chytá do svých upocených
tlap.

Znám jednu herku kdo jen tak omí hrát,
kdo v očích dísto má a svědomí náročný.
S takovým chlapem půjdu ovšem rád
co zřek ne teplýho flesku pod křídlem
kvočny.

S takovým chlapem nel bych štěrkou běd
v sopráných dřínách hrdej jako kníže
a nám dvoun by pak patil celaj svět
bez leků, směk, depor, bez halife.
Takovým chlapem chtil bych jednon bejt,
ač dobré vím, že v mnichym zevostávám...
Z klubin svých myslí chtil bych lopímu mojt
a utýet nevádycky vše tupejmi hluvám.

TĚ NOCI SVÍTILY HVĚZDY

"Táhni, povídám." Vatecký bolestí a hambou jsem plivl do trávy. "Táhni, ať tě nevidím." Neboha mě ukrutná bolela. Stáhl jsem si ji obvazem, který byl nyní celý seleny od trávy. Vypradale to očkliči, na sklenici.

Sli jsem ten den po turistické stezce a mne napadlo zkrátit si cestu výstupem na skálu. Zrovna mi slétal jsem a v noze mi ruplo. Nemohl jsem se na ni postavit. Vateckal jsem se, on se na mne všadycky podíval a nefikal nic. Jen mi řek pro vodu, slyšel jsem, jak jeho boty hraší v kamení. Vatěkát se mohl on.

Vrátil se s vodou, sedl si na skalní věži - lek a ulčenlivě se díval, jak mne obvazují ránu. Kdyby acož neděval, hříhal se, ale on nic.

"Tak vakra, jdi už pro někoho!" naz nic netekl, jen se svědil a řek někom dolů. Zájde jsem slyšel, jak hraší kamení. Dlouho se nevracel.

Napadla mne očklička myšlenka - co když se urazil a odebrel, zanechal mne tady, za chvíli bude noc. A v horách je zatraceně ohlášeno.

Vrátil se po dlouhé době, na spoceném čele mne stály krupéje potu. Prinesl velkou otep dřeva. Bez jediného slova vydal nář opatřeny pilkou a jal se řezat suché větve na malé dílky. Pracoval usilovně, těloce oddychnaje. Když byl hotov, se stávalo. Rondálal násil' obětí. Postavil stanový dílce jako svítíři. Hodil na zem svou pokrývku.

Byla již noc, na nebi zářily první hvězdy. Když jsem konečně lekol zabalen v pokrývkách u malého ohni, přiložil poleno a řekl mi:

"Brzy přivedu pomoc."

Než odebrel, skil uvalený řej do mě termosky. Slyšel jsem, jak se vzdaloval až utichl docela.

Oběť dával příjemné teplo, bolest v noze se tišila. Lelel jsem a díval se na nebe. Nebyl jsem opuštěn, tam někde dole jde nocí náj kamerád.

Než odebrel, přiložil na oběť.

Tě noči svítily hvězdy.

LIDI VO MĚ ŘÍKAJ

Lidi vo mě říkaj, že se mi nechce makat,
že ukradnu co uvidím,
že sem špinavej a zrostlej
říkaj vo mě lidí.

Lidi vo mě říkaj že mě viděli včera večer
jak ten lez z jejich kůly,
že přej vedle ve vozniči shorel atoh
říkaj vo mě lidí.

Lidi vo mě říkaj že neumím nic
než chlentat, řvát, hukat a nadývat
že sem vůbec zrajej na boku
říkaj vo mě lidí.

Kdyby lidí věděli, že dneska ráno
sem potkal kámoše kterej se vrací domů
a hrozně se třší jak si oří kontí
pod svéjma stromama na svý trávy,
kdyby lidí věděli.

Kdyby lidí věděli, že nem dneska ráno
hrozně věděl, že já se nemám kam vrátit,
že nám jen blud,benjo a oestu před nebou
a jedinej kámoš je chut vědět
co je tam se tím kopcem v dálce,
kdyby lidí věděli.

Jenže lidí nevědějí.
Jenže lidí nechtějí vědět.,
Jenže lidí neumíjí vědět.

/Viki Ryvol a/

PŘEDPOSLEDNÍ ÚTĚK

Mít lásku a
oči pro ni.
Zbytek noci
strávit ohněm.

Fil roku
Jest mlečidlo.
Dobrotu a nechceš nout
plamen počítit.

Kapku podá
dve, tří, čtyři.
Je tu děti
našla na lopatě.

V ztěženém hrdle
vysychá kles.
Ruka sevře tuláckou hůl.

Blověžní marnosti
potrhlých enfilad.
Záříšnou na louce
pošlapaný kytky.

SVÁZÁN

Jen ticho kol knoflík
vmetáno do vánce
pryskyřic
jen ticho
A hvězdy v černé láze
Výklik novy v přelétu
Ztichlo hryzáni
blodavce ohně
Ticho a ty
zůstáváte v bdění.

LÓUKA

Louka jek bramborová placka
rozplácíš na plotně lítce
hnědne a voní podzimem

Odkuji usáru
proctírám cestu
a chce ne mi ochutnat.
Jestě nikdy jsem nejedl
louko zhorklou připálenou benzínenem
Jestě nikdy jsem nerovnal
na louce zvadlé kvity.

O STÁKU VEEVÉDOUROVI

Jednomu chalupníkovi umřela kráva. Bylo to už stará kráva a léty získala velkou duchu laost. Těsně před smrtí stocila ještě smutným chalupníkovi říct: "Jaká škoda, že umíráš. Mohla jsem ti být ještě velmi užitečná. Ale podívaj se, Vavro /tak se chalupník jmenoval/ zato, když mě tak dobré řezal trávu a nedával mě do ní lepuchovéj lisy, páč ten jde nerada, ti něco povídám: až pojedeš do města a strelit /Vávra se chtěl etnoštátně ohražovat, ale kráva ho nenechala netrpělivým pohybem nohy domluvit/, tak si dej pozor na to, co se bude dít po centě!" Až chtěla ještě něco říct, ale už neřekla. Zatáhla nohy a se vzdychnutím zemřela.

Tak je. Chalupník napáhl koně karu do hnojnáho vozu, naložil také krávu na vůz, zakryl ji svým starým pláštem, a následně na Jardu a vydal se do města.

Jede po návsi, zastaví se u starého Vátečky na panáku, na humny pečeče a bábou Kvíčádkovou a jede pán a furt říká se obec.

A jak jede, ouvozíme kolem lesa, řekne za ním jednou nádce tily: "Zastav, chalupníku!" Vávra se otočí, a co nevíš - je starým ptákem sedí hronovéj pták Vlčedlč, koutí partyzánsku a důležitě v jeho na Vávru tučnejma vřískama. "Vo co děl!" povídá chalupník a vzpomene si na poslední slovo krávy, zhouče jedno voko /dycky zhoubil levý, dycky/.

"To máš tak, Vavro," povídá pták. "Robí umrla kráva a vezem ji do města třelit, že jo?" "No, to je pravda," říká to Vávra a primhouří i to druhý voko. "A co má bojt?". "Ptáče věř, že všechny kousalny krávy patřej ptákům veevédounům, ne?" Povídá na to ten pták. "Ne jo, to vím," povídá chytře Vávra a ní jednou hump = chytne ptáče za nohu. Pták se zamračí a povídá nevrlé: "Tak pust, hezgot, když mi pustí", oda ním se ti."

Jo, to mase Vávra jo. Tak ptáku puati, en se nadechrá, a najednou strašným opětovem kvízde ne s než se Vávra stačí nadejehnout, přiletí orak ptákk, klofne do krávy, zvedne se a vodletí Vávrovi i u prákem i o kondu Jardou.

A Vávra sedí přiblíže na koeliku, vejrá na ten krak, jak se počád smenuje támhle nad lesem a pták Vševidouc mu ještě nahore povídá: "Tak vidit, chalupníku, chtěl jsi bojt noc chytřej a ted nemáš nic." A je ten tam.

A tak přibíl Vávrapec mu unfela kráva, jak ve ni, tak i vo prák a koně Jardu. Holt byl noc chytrej. Ie všechni Vševidouni stejně konádcerou.

/Webi Ryvola/

Vold podour qe lese: HALÁČK

Ozve sej HALÁČK

Volá: PRAHOO!

Ozve se: PRAHOO !

Vold: CHCES ZIVOO !

Ozve se: JOOO !

-
- Frady, co to máš za jedničku na klobouku?
 - Ale, tuhle jaem slyšel jednoho hajnýho,
jak Ríkal, že se by mělo každého druhýho
trampu zastřelit.

-
- Honzo, představ si ze 3 kočky oběd po pěti chodech.
 - Mergot, tam pudu. Kde to je?
 - Nikde, ale představ si to.

-
- Kde tu rejki uvazit nebo udusit?
 - Vono bude lepší, když ji uškrtíš.

-
- Ještě holka, nelívíš ty se chlorofylém?
 - ???
 - Ze jsi furt tak zelená.

-
- Já mám žákovou velkou číru v nose,
 - Dyt se žlourdá v hubě.

- = Jo Šerif doma?
* Bení, ale já ho zastupuju.
= Tak se připrav, já mu přišel dát pář facek.
-

Pedour: což te vlastně ten fór?
TAKÉ: Fór to piano, voni chytraj!

CANCÁK

Očouznej - listy ohřelé
podpisů jen pář

Teprv první se ohří podopak!
Na druhou stránku
roza spadla
na daleký jeblík
Pak řada vůni pryskyřic
z modřinů
emrků s borovic
Tedy jedle podepsána
V další listu
vryta kapka
mraky hnani
Tu hnek les
Tu se otisk vloč
Tu včela
pvl zapoměla

Očouznej - listy ohřelé
podpisů jen pář
Kapky vaponínek

KEHODA

po kamení skáče
rouštej chlap
skáče jako ptáče
večeřej tramp
holíšky ujely
do vody spad
nebyl hděly
proto ten chlub
roušený perličky
vodník nalo
zokraj celikký
slunce se smálo

ČEKÁNÍ

Nebeskéj pacifik
rozhodil jiskry
Rnal si to
o rozkvetou lucernou
kolem
A já čekal
Až se zvedou závory
a noh bych si stouhnout
do čerství oroseny trámy.

MÁ SVOJE JÁ

Sírnatá krev
se srázeninou divizny
Horká hlava
e kojeneckým kapredím
dušecí hrud
hlazena panictví pramene
Kozelnaté dlaně
protkané koleny žumicích velikéň
Má svoje já

v kolébavém vánku
v poryvech vichru
v jemných kapkách rosy
v pladidli olovnaté obloze
v soudničku slatochlívém
v panenské blodosti noci
v hladné pořejí
v napětném brukotu na louce
v prudké píeni zrána
v bílé nastrádance
v dujuvši metelici

Má svoje já
To poznámenané já
cejohem stevěných očí
Láska v měkavé kutně
kterou je přikryt každý TRAMP

TY PROKLETÍ MODRÝ HORY

Znal jsem ce s nimi už mnoho let a vědycky jin závidil tu jejich neporazitelnou, věhlas tvrdou a pevnou partu. O to víc mne zauzila zvěst, že všechni do jednoho zahynuli na svém novoročním výletu. Zmizeli někde ve vánici v těch jejich prokletých horách, na které nedali nikdy dopustit. Byly to jejich možíškoví ty nadodrále kopečky, ta todívá idolf s píniceimi bytřinami a e ostrými obrysy skal. Vědycky si dálali legraci, že bez svých hor by možokázali být a když už nemít, tak prý jedině v objektu tohoto kraje. Aži netuili, že teto jejich přání se jim do písemne vyplnilo.

Neplynulo ani 14 dní od této smutné zprávy, když mi přišel prapodivný dopis. Zval mne do campu na Zlaté Pace, což bylo táboriště zmíseleých kamarádů z té Bily den. Na konci rádku visel ostrý podpis Montyho, jenž vždy dálal hlavu této osady. Nejdřím na strašidla, ale spíš na lidské srby, a tak mne teto prani velmi rozechálo a já se už docela těšil na kluhy a na jejich vyjevené kukuče, až jí budu výprávět, co o nich ve svete napovídaly nepovolené jazyky.

Právě v páteční děpoledne nebralo konec, kdy pak ručka evakua na čtrnácté hodiny a já upaloval z práce domů pro vše.

Zanedlouho už mi v dílech znále pravidlné krydly klep, jak vlnk uhnádl po ocelové stopě k Modrým horám. Staré známé nádržníčko halila nepriferná mlha a spousty andru proháněné ostrým větrem. Ani se mi do té záberie nechtělo. Zhloubán do sebe Blipu a Blipu, když tu najednou koho neuvidím - Niky a Šem, moji etají pardí a dobrí přátelé osady Bílý den.

Stačilo pár slov a bylo jasné, že i ostatní dostali od Montyho dopis s posváním. A i jak tak debutime, tak jsme si ani nevšimli a správná cesta nám zmizela prímo pod nohama. Chvíle klečení a motení a zanedlouho už nás do neváděl, kudy jít. "Ach, ta prokletá mlha!" To chvíli k ni přibyla i tma, takže nebylo něž přenocovat na ne-

známém místě.

Na druhý den mláho kolem nás ještě více zhouslo a začal padat sníh. Kilometry opět plíbývaly a s měrnou s nimi i časem. Bohy zábly čím dál více a okolí zas poslal mizející ve tmě. Blíží jme stopa a snadají kdy povídou vyrazili po nich černotou dál. Byly to však nalehlá lápaje, nebot nás dovezly na místo dnešního taboriskta. Utahaní jak psi jsme ihned ulehli. Zítra je nedle a my snažíme najít nádraží a jet domů.

Ráno však mnoho perspektiv nedodalo. Vdarejší mláho promínila zlá čarodějnici v huetou kaki. Oslo dokonce i jídlo. Blíživají seky muzeel někde ztratit nepakovanej řezech. Po skromné snídani nezbylo, než vyrazit dál. O dvou dnech na zokrém anhu máme všechno provlhé a mramoznem. Rasty a nohou dostaly krásnou nadralou barvu jako ty prokletý kepce.

"Sakramentský počasí!" To snad ani není možný, abychom nenarazili na nějakou vesniči, boudu a jiné známky civilizace. Konečně okolo páté hodiny odpoledne, plni soufslství, vztoku a bezradnosti jsme dorazili k Rycí hlavě, což je skála nedaleko osampu na Zlaté Fose. Aspoň to. Únava a hlad rozhodly - odpocinem si zde dřívě než vyrazíme k domovu.

Jaké bylo naše překvapení, když nás z dálky privítal velký ohně Montyho udiveně: "Ahoj, pardi, kde se tu berete tak pozdě?" Trochu horšího oje stačilo, aby naše huby rostaly a povídely hostiteli o méně zbytšém utrpení. Serifevi však při Samově poutavém vyprávění už plném perliček a veselých žvastů, výhasly ohýnky v očích a po zarostlé tváři mu počaly stékat veliké slzy. Teprve nyní nám došlo, že tady je vlastně sam, bez svých osadníků, nerozlučný s druhou. Niky si toho všiml první a pferušil Samovy kuce: "Ty, onty, kdo má osadníky a ví, co se o Vás povídá za..." Nedorukoval. Monty ráz rukou, utřel slzy a spustil tichým náhrobním klacem smutný příběh svých komáradů:

Ten kdo nás zná ví, že první týden v tomto prokletém městci, jenž indiáni právem oznobili lebkou se zkrášlenými hnáty, slaví naše osada své výročí zašekání. Inácká je i naše neznámranná láska k těmto dobrým horám, které dokázaly učerovat a opojit naše srdeč. Kde jinde bychom mohli oslavit své výročí, než zde?

Prud 14 dnů byla jarná noc a my klapali ostošest, abychom pronikli břichem pátku co nejdál do klínku hor. Nic nepohlo zadržet tu chuť jít dopředu vstříc novým dobroručtvím, vstříc dalšímu roku společného života v osadě. A jiné kdyžna očima široce rozevrenýma, nás každého něco moc silného hnalo sejdí dál a dál od lidí.

Za vesnickou Puláinkami, na cestě stoupající v měsíčním třpytu přímo do kotouče luny, proti nám vybukla starší žena a už zdálky křikla: "Stjte!.. Proboka stjte... nikum nechodoťte, je tam "Bílá smrt"!.. Utcete, jděte pryč... zahynete!!!" Když dobyhl blíž, vrhla se na Tonýho a začala ho strkat zpět k vesnici. Duhila mu do prsou a blábolila páte přes deváté o Bílé smrti. Celé rudo a rozechvané do nás zahodívala svůj zrak. A žena vše fiktě horečku a blouznila. Nejvýšší čas doprovodit ji do nemocnice. Jenomže to znamenalo v nejlepším přerušit vandr. Nedaleko je vesnice s obyvatelé ji jistě pamětou - nechali jsem ji tedy běžet a dívali jsme klidně vstříc studenému žlutému kotouči. Ona si však kleklá do snahu a volala na námi: "Rák si tady jděte, jděte vy blázni, ale pamatujte si - do jednoho zahynete... Bílá smrt vás zahubí!!" Brzy! Jak nepřijemné ne nás zapůsobila tato slova, až nezřízený hlas, bílá puctina kolon, vlnu tajuplné černé stíny, zářivé svítlo měsíce - to vše dohromady přímo nehnědlo hrůzu. Dobré mládce zaizela a my klapali z ticha několik připomínajících nám hrůzový zášmek a společnou hanobnost epáchanou na nemocné ženy.

První začal hovor po hodné chvíli strašpytel

Babánek: "Kluci, to bylo hrozný, co?... Já mám do-
cela strach!" "A z čeho?" přerušil ho Polák.
"No z tý Bílé smrti - neváte, co to vlastně je?"
vedl dále svou babu. "Ale nějaká blbost tý
starý báby, neboť ta těžko bude snát indiánské
legendy o Bílé smrti ze Severní Ameriky", odpo-
věděl Tony, hltavý čtenář všechných příběhů z
Sové zaměř. "A jaká je to legenda?" vysvídali
kluci. Coeta při hovoru lépe utíká, a tak Tony
vyprávěl o sněžné vánici, která vždy se zčista-
jasna strhla v Manitouových horách aby uchubila
narušitele povedátných míst. Poznali ji pod-
le ohromného zahřívání, a ti, co mohli zmřít pře-
uviděli i ajt po obloze blesk.

Tony ani nedovyprvál, když v tomto přímo
nad námi nocně zadunělo a ostré světlo na mo-
ment osářilo celé okolí. V tu chvíli se zdvihl
prudký vítr, sebral oblik prachového sněhu a za-
vířil vzduchem. Krve by se v nás nedořezal. U-
pjati k poutavému vyprávění jsme ani nepozoro-
vali, že počasí změnilo svou tvář, něžio zmizel
za hustými černými mraky, vítr eukhal vlasy a
začínal padat dokonce i sníh, roshostila se ab-
solutní tma a přírodní živly počaly řádit.

Zmocnila se nás pádelská hrůza. Vyvolal ji ten
Tonyho pitomej příběh, jenž příroda tak náhodně potvrdila. "Je to věk jen náhoda? "Musíme někomu
do úkrytu a to co nejrychleji", křičel ve větru
Polák. "Kousek odtud mají být pleviny," volal
Bary, "byl jsem tu v létě a cestovákama, snad je
najdu." Vyrazili jsme tedy za Barym. Nebylo na
krok vidět a ostré jehličky sněhu unášené síním
vichrem, rozrezávaly obličeje a sekaly do očí.
Meiná byla snaha najít ikryt. Po hodinách vysilu-
jící rychlé chůze nevěděl nikdo, kde jsme. Ve tmě
około nás rádila bílá spoušt a my tu bloumali
bezmooci, hledoví, plni beznaděje celou noc.

Za řera, kdy tma strídalá zlha, spadl Boban ze
skalky a zlomil si očklivou nohu. Zmrzlýma rukama
jsme ho ošetřili a vyrobili primitivní nosítka.
Metitím nám promrzl a po čase zmocněn horečkou
začal blousnit. Vysílení jsme se vlekli dál se

zraněným komářem na ramenou a zoufalstvím v očích. Bobánek blábolil něco o Bílé smrti a ty řeči v něj se hánily hrůzu, podlesmovaly něm nohy. K ránu vítr ještě více zesílil. Už nemůžem a nicde žádný úkryt. Je to všebe možné? „roč jsem jenom neblíž s tou neocenou henskou. Prokletý osud.“ rokletý hory. Kušíme stále jít, kdo se ne-estaví, zarze.“

Tony se na moment odmlčel a já viděl zouflé oči plné slz. Byl upřen zohledem nízko do dálky, kde procházel své poslední cohodruhové utrpení. Jeho rozpálené čelo a prudké oddychování napovídalo, že nemá zdrav. Odvídání přihlásil a tisíce, a trohým klasem pokračoval:

„Během čopoledne několikrát kluci podle vysílením a já musel do nich kopat, aby vstali a šli. Nenímu bylo všechno jedno. Tony zahodil ušeku, strhl i ostatní a odmítli jít dál. Zí ou seťva zluvil a stále usílal. Už nepomohly ani rány, ani kopance. Kluci odmítli vstát a mermomoči chtěli odpobívat a opět. Nikdy mě nenechapadlo, že nás oseda takhle skončí. Sebral jsem tedy poslední sily a chtěl dálé pokračovat sám. Boban to uviděl. Chtěl mi nechtěvala usnout a zmřít. Volal mě zpět k osudníkům. V poslední chvíli měl já novou hlasu a připomínil mi slib, že v neštěstí vždy zdržanome pohromadě, ochotní jaden a druhým zomít.

Já vink chtěl moc být a něco mne hnalo pryč. Nezapomeň však na ten pohled, jak tam leželi jeden vedle druhého a boban se vztýcenou rukou ke přesaze volal, ať je tam nevzchávám, že oni půjdou za chvíli také. Abych ho ukličil, slíbil jsem, že na mě budu čekat na malém vampu. Hoch uvalil, sehoulil se a upadajíc do bezvdoní usínal a něco nám pro sebe blábolil.

Stětilo pár kroků a zaizči jsem jim ve vřech anebkové vánice, která rádile neutuchající silou. Ani nevím, co všechno bylo dál a jak dlouho trvalo, než zde nalezli lidé z věnice. Kroužně k v domě jsem išel teprve doma v perinách.

První ně vsočinky po probření patřily klučkům. Kde můjou být? Co se jim stalo? Dohli ke zlaté fice? Zahnulit? Nemohl jsem výštkami ani spát a celé noči jsem prostál u okna a pozoroval to řední přirodních sil. Bouře trvala ještě pětadvacet dní a štyři noci. Po komářadech ani stopy. Jejich rodiče udílali velký hunkuk a tak je vyrážila hlaďat horská služba. Bylo to všeck předem bezvýsledné. "A tak velké pláže v tě neproutě sruhu je nikdo nikdy už nenajde. Já to nemohl doma vydržet a tak jsem sám vyrážil hledat kluky do těch prokletejch hor. Líbil jsem o-sadníkům, že je budu řeknout zde, a tak jsem tu." Po těch slovech se Monty postavil a třešťic oči do tmy hleděl směrem k lesu a volal: "Kamarádi... Širy, Tony, Folku, Bobone, kde jste? Čekám tady na vás!!!"

Po těchto slovech po mně přejela hrůza a myky se benzédně pokřikoval. Hodinové ručičky skočily na dvacetku. Zafoukal prudký vítr a rozsvítil část mlžného oparu. Skamenneli jsme úlekem. Proti nám, mlčky, obalení snhem, namodralými obličeji, stáli čtyři pohřebovaní komářidi. Bez hnuti na nás hledali a svými ledovými pohledy se nám zavrtvali až do mořku kostí. Sflel jsem trachy a přitom ně hrdlo m' bylo schopno ze sebe v náruvit smí hledku. Sem v nervovém toku rjel se sečánky a v bezvídomi zkratil lekotu zemi. Jen my s mikym bezhlesně a neschopní pohybu pohlíželi tomuto záhrobnímu divadlu. Monty chvíli nehnul a pozoroval komářidy a pak blábolíc něco nerozumitelného se ji rozběhl větric. Vtom závan větru nahalil vše do žodé slony a už vickrát nikdy nikdo Montyho nespátil. Nevím, co se pak odhrávalo dál. Neuvdržel jsem napáti a nervově se zhroutil.

Když jsem se probral, byl krásný modrý den a někdo men pekládal do pokryvsk. Čísi něnnány hlas prohodil: "To je dost, že už jsi se vzchopil, myslíš jsem, že je s tebou konec." Rudce jsem se posadil. Kolem dokola byli členové horské služ-

by. Cizí hlas pokračoval: "Přijít o půl hodiny později, tak je s tebou také konec. Co jste vy jedni sítomí kluci, hledali tady, v tom nečase?..." Víc už si zase nepamatuju. Hlas zmizel náhle v dálce a já upadl zase do bezvědomí.

Mněkolik týdnů jsem si polehl v nemocnici. Zde byl čas a já přemýšlel a probíral svůj strašidlný zážitek. V dnešní době je něco takového nesoumá. Vědět suchové nejsou, všecky příběh byl asi hrav mě fantazie a obrazotvorností v těle smíšené vysokou horšíhou. Míky zemřel na prudký zápal plíce a ten se na ně nepamatuje. Ví jen, že společně jsme byli na vandru a zastihla nás vánice.

Na cíl jde bláznivý sen jačem česem úplně zapomněl, ale pak jednou v létě, courajíc se po těch prokletých modrých horách jačem notkal jednoho z členů hornské služby, jež si v zimě zahrávali život. On si na mne také zachoval vzpomínky. Zapovídali jsem se a já mu vyprávěl celý tento smyšlený příběh jenž vytvořil horečka a soufloství. Líky mne vylechli a potom prohodili: "Myslíš, že to všechno vytvořila tvore obrazotvornost?" "Ano, jačem o tom prosvědčen," zvolal moje odpovíd. "Toliká to bylo troje fantazie," pravil horal, "ale když jsem vás nálli, zaujala nás jedna zvláštní věc. Všechno bylo zavátké sněhem, jen od váscho ohnítě vedly k lesu stopy, které končily zničením před jinými otisky čtyř párů bot, jenž také odnikud nepřicházely a nikam nevedly!!!"

/Ráki, STOCK /

JAK SE NEŘEŠIT

Nefiksně že jenou trampovou aabednictví, ale jedna věc jim stále uniká. Neumíjí se totiž ozvat.

Všimněte si, kolik trampů tvrdí, že se neodění a jinou než s trampkou. Podíji si v těsnou najdou matkačkovou dívku a jenou zchránit. Jen, pár hlučků zdraví mládenci tak dlouho, dokud se již narodatří trampku ulovit a jejich svazek se spojí dým ohně.

V tentož okamžiku se stávají chudáky, jiné není ponocí. Uvedu jen n kolik náhodně výbraných skutečností.

Netrampující Žena vezme nikdy nepřekvapí věci s konzervy, kdežto u trampky je to samozřejmost.

Žen netrampující žene stráví výmluvu, že jede ve středu večer na potlach. Trampka ony potlachy ve všechny dny má a budete užiliti, že vše nikam nepustí. Ksto toho musíte setápt v kamenech a chodit 2 km na nákupy, neboť rozdělat oheň a chodit plásky patří k trampskému životu.

Tramp na jednu přesvědčí netrampující ženu, aby jela s ním. Nikdy však nepřesluví opravduou trampku, aby s ním nejela. Následuje vondr vyznávající se dvojnárodnou ústratou a polovicí zábavou. Šťastnají komáridy deká po návratu kuře a nádivkou. Vy zde však doma jen - ZAKŘENO...

Kdo z vás již trampku má, jistě si článek dopřeď ráte. Po ostatní by toto milo stolk.

POVÍDAČKA MALÝMU VESÍLKOVI

Zelenou stuhou si vážu vlasy
Jedeme do pondělí
ve dřeních ještě teply otisk dřeva
v cencáku jeden mrňovají čtyřlistek
a s sebou dřeke kořenáka

Utráčk voníla jahodami
nebo rozprostřelo modrou, potrhanou osudu
pro všechny vandrky, pořád stejně krušenou
v potoci tekly stříbrný pínničky

Věříme s Martinkem
že tady v noci tento výly
holčičky a velkajna vlasama
holčičky a kytkovýma voči a
Věříme, že ji vodník drnká na dřenáku
a Bejkal hejka až se hory zelenají

Dva proty za ječících ulí v poli
zár nebe řepk rychle přešlo lesom
Jedeme domů ?
Vlak praská ve lvy ob, chudák udejchanej
řidoli táhne s sebou jak barevnaj žátek
Zelenou stuhou si vážu vlasy
Jedeme do pondělí